

LESLEY KARA

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΜΙΛΗΣΕΣ;

μετάφραση
Χριστίνα Παναγιώτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για όλους εκείνους που η ζωή τους επηρεάστηκε
από την εξάρτηση.

ΤΟ ΟΤΙ ΦΑΝΤΑΖΕΣΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΌ ΣΟΥ ΝΑ ΚΆΝΕΙ ΚΆΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΛΑΜΒΆΝΕΙ ΔΕΝ ΣΗΜΑΪΝΕΙ ΑΠΑΡΑΙΤΉΤΩΣ ΟΤΙ ΘΈΛΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΆΝΕΙΣ. ΔΕΝ ΣΗΜΑΪΝΕΙ ΚΑΝ ΟΤΙ ΟΝΤΩΣ ΘΑ ΤΟ ΚΆΝΕΙΣ. ΚΑΙ ΒΈΒΑΙΑ ΟΧΙ. ΓΙΑΤΉ ΜΕΡΙΚΈΣ ΦΟΡΈΣ ΣΥΜΒΑΪΝΕΙ ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΪΣ ΑΝΤΪΘΕΤΟ ΚΑΙ ΚΆΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΌΣΟΥΝ ΟΤΙ ΘΑ ΈΚΑΝΕΣ ΠΟΤΈ ΓΪΝΕΤΑΙ ΜΈΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΉ ΚΑΙ ΣΟΥ ΑΛΛΆΖΕΙ ΤΗ ΖΩΉ ΓΙΑ ΠΆΝΤΑ.

Έτσι, λοιπόν, αν νοερά της αρπάζω μερικά από τα κοτσιδάκια της και χτυπάω με μανία το κεφάλι της σε έναν τοίχο μέχρι να της λιώσω το κρανίο, δεν σημαίνει απαραίτητως ότι θα το κάνω κιόλας. Η σκέψη και μόνο δεν με κάνει κακό άνθρωπο. Μάλιστα, θα έλεγα ότι είναι φυσιολογικό να έχω μια παράξενη, βίαιη φαντασίωση για κάποια που μισώ τόσο πολύ, που κάθε μυς στο σώμα μου συσπάται όποτε τη σκέφτομαι. Θέλω να πω, όλοι έχουμε τέτοιες φαντασιώσεις μερικές φορές, έτσι δεν είναι; Έτσι δεν είναι;

Επτά χτυπήματα, σε περίπτωση που σε ενδιαφέρει. Τόσα χρειάζονται για να βαφτούν με αίμα τα κοτσιδάκια της.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

ΠΡΩΤΑ ΤΟΝ ΜΥΡΙΖΩ – ή μάλλον μυρίζω το αφτερσέιβ που φορούσε συνήθως. Το Joint από τη Roccobarocco. Μια ρετρό εσάνς της δεκαετίας του '90 – αντρική, ξυλώδης. Αυτή η σειρά προϊόντων έχει πια καταργηθεί.

Γυρίζω να κοιτάξω από την άλλη, όμως δεν βλέπω κανέναν. Εκτός από ένα κορίτσι με φουσκωτό μπουφάν που έχει σκύψει να δέσει τα κορδόνια του. Παραλίγο να σκοντάψω πάνω του. Κι έπειτα τον προσέχω, να τρέχει προς τη θάλασσα, με τα γούνινα αφτιά από το καπέλο του να ανεμίζουν στο αεράκι όπως τα αφτιά ενός σπάνιελ. Ο Σάιμον.

Τα γόνατά μου λυγίζουν. Τον καρφώνω με το βλέμμα, όμως εκείνος έχει ήδη εξαφανιστεί στο σκοτάδι. Αν δηλαδή ήταν εκεί. Ίσως όλα αυτά να είναι απλώς μέσα στο κεφάλι μου. Μια παραίσθηση. Μου είχε ξανασυμβεί στο παρελθόν.

Ό,τι κι αν ήταν, πηγαίνω τρέχοντας στο σπίτι. Ένα μικρό τρομοκρατημένο πλάσμα, που φοβάται ξαφνικά το σκοτάδι. Που φοβάται *εκείνον*.

Μόλις περνάω το κατώφλι, η μαμά χιμάει πάνω μου σαν λαγωνικό.

«Πού ήσουν; Με έχει φάει η αγωνία». Μπήγει τα δάχτυλά της βαθιά μέσα στα μπράτσα μου και πρέπει να την ταρακουνήσω για να με αφήσει.

«Είναι μόλις δέκα, μαμά. Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Πρέπει να αρχίσεις να με εμπιστεύεσαι».

Γελάει χαϊρέκακα πριν προλάβει να το ξανασκεφτεί. «Να σε εμπιστεύομαι; Μου μιλάς εσύ για εμπιστοσύνη;»

Καταρρέει στο τελευταίο σκαλοπάτι, κρύβει το κεφάλι της στα χέρια της και κάτι μέσα μου καταρρέει μαζί της. Γονατίζω δίπλα της και χώνω το κεφάλι μου στην αγκαλιά της.

«Συγγνώμη». Η φωνή μου χάνεται μέσα στις πτυχές της ρόμπας της και γυρίζω πίσω στον χρόνο. Είμαι στην πρώτη γυμνασίου και κάποιος με έχει αναστατώσει. Η μαμά μου λέει να φανώ δυνατή.

Τώρα, όπως και τότε, μου τρίβει δυνατά τους ώμους και την πλάτη.

«Απλώς δεν καταλαβαίνω γιατί είναι ανάγκη να γυρίζεις με τα πόδια τόσο αργά», λέει και μου έρχεται να της απανήσω ότι, αν πρέπει να επιστρέφω για να κάθομαι σε αυτό το μουντό σπιτάκι κάθε νύχτα χωρίς να έχω πει, το μυαλό μου θα εκραγεί. Θέλω να της πω ότι περπατώ για να μείνω ζωντανή, ότι πρέπει να είμαι διαρκώς σε κίνηση, να κάνω πράγματα, να τριγυρίζω εδώ κι εκεί, ακόμα κι αν δεν έχω τίποτα να κάνω και πουθενά συγκεκριμένα να πάω. Κυρίως τότε. Όμως το μόνο που κάνω είναι να αφήνω τα δάκρυά μου να κυλούν, καυτά, βουβά, στην ποδιά της.

Έχουν περάσει πέντε μήνες από τότε που ξύπνησα στο νοσοκομείο, με τη μαμά να στέκεται στην άκρη του κρεβατιού

μου και τη «γνωστή έκφραση» στο πρόσωπό της. Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε που είχα ολοκληρώσει την απεξάρτηση. Η ίδια μου είχε προτείνει αυτή τη συμφωνία. Αν δεν το είχε κάνει, ίσως να είχα αναγκαστεί να το ζητήσω, επομένως δεν θα είχα την πολυτέλεια της αγανάκτησης.

«Να μείνω *μαζί σου*; Στο Φλίνστεντ; Θα αστειεύεσαι ασφαλώς».

Ο Σάιμον κι εγώ ξεσπούσαμε σε γέλια κάθε φορά που το μέρος ανέκυπτε στη συζήτηση. Λέγαμε ότι η μέρα που θα αποφασίζαμε να καταλήξουμε σε έναν τόπο σαν το Φλίνστεντ θα ήταν η μέρα που θα είχαμε παραιτηθεί από τη ζωή. Έχει τη φήμη ότι είναι από εκείνα τα μέρη που πηγαίνεις για να πεθάνεις. Είναι σαν το Ίσμπορν, αλλά ακόμα πιο μικρό, και δεν έχει τίποτα να κάνεις τα βράδια.

«Τι άλλες επιλογές έχεις;» είπε η μαμά. Αυτή πρέπει να ήταν η στιγμή που αποφάσισε να υιοθετήσει την απαθή φωνή συμβούλου. Τη χρησιμοποιεί από τότε, όποτε το θυμάται. Ανοιχτές ερωτήσεις. Δίχως ίχνος αποδοκιμασίας. Δεν με ξεγελάει ούτε δευτερόλεπτο. Είναι άλλη μια από τις στρατηγικές της. Όλος αυτός ο θυμός και ο εκνευρισμός, όλη αυτή η *απογοήτευση* – βράζει ακόμα κάτω από την επιφάνεια, έτοιμη να ξεχυλίσει και να τιναχτεί με βία στο πρόσωπό μου σαν καυτό λίπος.

Είναι περασμένα μεσάνυχτα πια. Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, κουλουριασμένη στο πλάι, στραμμένη προς το παράθυρο. Αισθάνομαι τα κοτσιδάκια μου να με τραβάνε και να με τρώνε και ξαφνικά νιώθω την επιθυμία να τα λύσω όλα, όμως στοίχισαν πάρα πολλά για να τα φτιάξω, χρήματα που

μετά βίας μπορώ να διαθέσω, κι εξάλλου θα μου πάρει ώρες να τα χαλάσω. Δεν έχω την ενέργεια να το κάνω.

Μία ακτίνα από το φως του φεγγαριού γλιστράει ανάμεσα από τις κουρτίνες. Γυρίζω από την άλλη μεριά, μαζεύω τα γόνατά μου στο στήθος μου και τελικά επιτρέπω στον εαυτό μου να σκεφτεί τον Σάιμον. Το στόμα μου στεγνώνει. Ακούω ένα περίεργο σφύριγμα στα αφτιά μου και νιώθω ένα μυρμήγκιασμα κάτω από τα μάγουλά μου. Αποκλείεται να ήταν εκείνος νωρίτερα. Απλώς το μυαλό μου μου έπαιζε παιχνίδια.

Γνωριστήκαμε σε ένα μπαρ. Πού αλλού; Σε μια από αυτές τις σπηλαιώδεις παμπ του Λονδίνου που έχουν τοίχους με ξύλινη επένδυση και τεράστιους καθρέφτες με μάρκες από μπίρες χαραγμένες πάνω τους. Το μαγαζί ήταν κατάμεστο τα βράδια της Παρασκευής, αλλά καταθλιπτικό σαν νεκροταφείο στις τέσσερις και μισή τα απογεύματα της Τρίτης. Ήταν όντως Τρίτη; Δεν θυμάμαι, για να πω την αλήθεια. Εκείνη την περίοδο όλες οι μέρες φαίνονταν ίδιες. Και τώρα έτσι φαίνονται, βέβαια, άλλα με διαφορετικό τρόπο.

Πήγα μέχρι το σημείο όπου καθόταν και του είπα ότι το κεφάλι του είχε ενδιαφέρον σχήμα. Αυτά κάνει το ποτό. Έκανε. Μου πρόσφερε το θράσος να πλησιάζω αγνώστους και να παρακάμπτω τις ανούσιες κουβέντες για να μπω κατευθείαν στο θέμα. Όποιο κι αν ήταν το θέμα στο οποίο είχε κολλήσει το σαλεμένο μου μυαλό εκείνη τη στιγμή. Νόμιζα ότι ήμουν πνευματώδης και προκλητική.

«Όχι, Άστριντ. Γίνεσαι απαισία και διεστραμμένη και άσχημη. Το αλκοόλ δεν είναι φίλος σου. Είναι ο εχθρός σου. Το δηλητηριό σου. Δεν βλέπεις τι σου κάνει;» Τα λόγια της

Τζέιν ηχούν ακόμα στο μυαλό μου. Η Τζέιν, που υποτίθεται ότι ήταν η φίλη μου. Η σύμμαχός μου. Την είχα ήδη χάσει τότε, ήταν η τελευταία από πολλές και διάφορες φίλες που δεν άντεχαν άλλο.

Τότε ήταν που γνώρισα τον Σάιμον και τίποτε από όλα αυτά δεν είχε πια σημασία. Πίναμε μηλίτη μέχρι που κατέφταναν οι ξιπασμένοι κουστουμάτοι και την κάναμε με ελαφρά για το σπίτι του. Μια ελεεινή γκαρσονιέρα στην οδό Άνγκλσι στο Γούλγουιτς. Τα σεντόνια του βρομούσαν, αλλά δεν με ένοιαζε. Είχε ήδη κοπέλα, αλλά ούτε κι αυτό με ένοιαζε. Δεν ήμαστε απλώς δυο μεθύστακες που τη βρίσκαμε ο ένας με τον άλλο, ήμαστε από την ίδια στόφα. Αδελφές ψυχές. Οι δυο πλευρές του ίδιου νομίσματος.

Τότε ο τύπος θα πρέπει να ήταν κακός μελάς, λέει η φωνούλα στο κεφάλι μου. Αυτή που μου θυμίζει τη μαμά.

Αποκλείεται να έχει επιστρέψει. Αποκλείεται.

2

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ ντύνομαι βιαστικά, αποφασισμένη να βγάλω την προηγούμενη νύχτα από το μυαλό μου. Κρεμάω τα κλειδιά μου γύρω από τον λαιμό και κατεβαίνω. Είναι ακόμα νωρίς, όμως η μαμά με έχει προλάβει πάλι, ως συνήθως.

«Υπάρχει μια μπανάνα που πρέπει να φαγωθεί», λέει.
«Μήπως τη θέλεις μαζί με ένα τοστ;»

«Εννοείς αυτό το μαυρισμένο πράγμα που σαπίζει μέσα στη φρουτιέρα όλη την εβδομάδα;»

Την πάνει και τη ζουλάει λίγο. «Μια χαρά είναι».

«Φά' την εσύ τότε. Εμένα μου φτάνει το τοστ».

«Εννοείται ότι υπάρχει και πόριτζ», λέει. «Μπορώ να σου φτιάξω, αν θες».

«Δεν μου αρέσει το πόριτζ, σου το έχω πει».

Παίρνω το τελευταίο φακελάκι από το κουτί με το πράσινο τσάι και βγάζω την αγαπημένη μου κούπα από τη βάση για τις κούπες. Εκείνη που γράφει: *Δεν μου αρέσουν οι άνθρωποι που είναι πρωινόι τύποι. Ούτε τα πρωινά. Ούτε οι άνθρωποι.* Είναι ένα από τα ελάχιστα πράγματα που δεν έχω χάσει ή σπάσει τόσα χρόνια.

Η μαμά αναστενάζει. «Αχ, βρε Χίλι, δεν χρειάζεται να είναι έτσι τα πράγματα».

Σκίζω πολύ γρήγορα το φακελάκι και η σκόνη από το τσάι χύνεται σε όλο τον πάγκο. «Μαμά, έχουν περάσει πάνω από δεκαεπτά χρόνια από τότε που με έλεγαν Χίλαρι».

Με αγγίζει στο μπράτσο. «Συγγνώμη, αγάπη μου. Καμιά φορά μού ξεφεύγει». Ανοίγει το ντουλάπι πάνω από το κεφάλι μου και βγάζει ένα άλλο κουτί με πράσινο τσάι. «Ορίστε, παρατήρησα ότι τελειώνει, οπότε σου πήρα άλλο».

Σκουπίζω με την παλάμη μου τα φύλλα του τσαγιού και τα ρίχνω στην άλλη παλάμη. Έχει σκορπίσει παντού, αλλά χαίρομαι για την αναστάτωση. Είναι κάτι στο οποίο μπορώ να εστιάσω, κάτι διαφορετικό από τον απαίσιο κόμπο στο πίσω μέρος του λαιμού μου. Αυτόν τον κόμπο που έχω πάντα όταν προσπαθεί να είναι ευγενική.

«Ευχαριστώ, μαμά».

Χίλαρι. Προέρχεται από τη λατινική λέξη «hilaris», που σημαίνει «ευδιάθετος». Η μαμά είπε ότι εκείνη κι ο μπαμπάς επέλεξαν το όνομα από ένα βιβλίο με ονόματα για κορίτσια. Άνοιξαν εκείνο τον θησαυρό πιθανοτήτων και έμπηξαν μια πινέζα στη σελίδα που θα τους έδινε τον τίτλο της ζωής μου. Υποθέτω, ασφαλώς, ότι, αν η πινέζα είχε καρφωθεί στο Μπέριλ ή στο Μίλντρεντ, ίσως και να ξαναπροσπαθούσαν. Όμως της μαμάς της άρεσε το Χίλαρι. «Όταν ήσουν μωρό, είχες πολύ χαρούμενη διάθεση», μου είχε πει κάποτε με ένα μελαγχολικό βλέμμα.

Από τότε έκανα υπολογισμούς και κατέληξα ότι γεννήθηκα Τετάρτη,* τη μέρα του Όντιν, οπότε τι πιθανότητες είχα;

* Στα αγγλικά η Τετάρτη (Wednesday) έχει συνδεθεί με τον ψυχοπομπό Ερμή και με τον Όντιν, θεό της σκανδιναβικής μυθολογίας. (Σ.τ.Μ.)

Η οδύνη είναι η φυσική μου κατάσταση. Όπως και να 'χει, το όνομα Χίλαρι μοιάζει σαν να έχει ξεπηδήσει από τη δεκαετία του '50. Η απουσιολόγος από ένα κυριλέ οικοτροφείο στο Σάρεϊ. Η αρχηγός της ομάδας χόκεϊ. Το πάντα πρόσχαρο φιλαράκι. *Μα τον Θεό, Χίλαρι, είσαι άγιος άνθρωπος!*

Το «Άστριντ» ήταν το τέλειο αντίδοτο σε όλα αυτά, η αντίθεση σε αυτό από το οποίο έτρεχα να κρυφτώ. Είναι ένα επαναστατικό, άγριο όνομα, που κάνει μια νύξη στα αστέρια, είναι ατίθασο. Υπήρχε η Άστριντ Κίρχερ, η γυναίκα που είχε φωτογραφίσει τους Beatles στο Αμβούργο, και η Άστριντ Προλ, ένα από τα αρχικά μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ. Επίσης υπήρχε η Άστριντ Λίντγκρεν, η συγγραφέας των απίστευτα εξωφρενικών ιστοριών της Πίπης Φακιδομύτη. Και πολλές ακόμα. Βασίλισσες και πριγκίπισσες. Γλύπτριες και σφαιροβόλοι. Σκιέρ και πορνοστάρ. Βασανισμένες ηρωίδες σε μυθιστορήματα. Το όνομα σημαίνει «ουράνια δύναμη».

Όταν άλλαξα το όνομά μου, άλλαξα κι εγώ. Έγινα ορατή. Απέκτησα τα κότσια να γίνομαι λιώμα με τα κακά κορίτσια στο Δημόσιο Σχολείο Πέκαμ. Να πάρω πίπα από τον Ντάνι Χάρισον μέσα σε ένα μαυσωλείο στο Κοιμητήριο Νάνχεντ. Να βάλω σκουλαρίκι στη μύτη και να χτυπήσω ένα τατουάζ με μια φλόγα που ανεβαίνει φιδωτά στο εσωτερικό του μηρού μου. Χαρούμενη διάθεση, μη χέσω.

Τα νερά έχουν αποτραβηχτεί πολύ με την άμωπη σήμερα το πρωί, πέρα από τους μεταλλικούς πασσάλους, και κάνει τόση ζέστη, που σκέφτεσαι ότι το καλοκαίρι πλησιάζει. Βγάζω τα αθλητικά μου παπούτσια και περπατάω ξυπόλυτη στην επίπεδη υγρή άμμο, κρατώντας τα παπούτσια από τα κορδόνια.

Έχω μετρήσει πέντε μικρές μέδουσες, σαν διάφανα τηγανητά αβγά, ενώ στη συνέχεια το βλέμμα μου πέφτει στον τύπο με την αδιάβροχη στολή που σκαρφαλώνει στον βράχο που είναι μες στη γλίτσα από τα βρύα. Είναι ο ίδιος τύπος που βλέπω από αυτό το σημείο να κολυμπάει τις τελευταίες δυο εβδομάδες. Είναι εκείνος που μου έκανε νόημα και με χαιρέτησε μερικές φορές. Έτσι κάνουν στο Φλίνστέντ. Για ένα άτομο σαν κι εμένα, που πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου στο Λονδίνο, χρειάζεται λίγος χρόνος για να το συνηθίσω.

«Υπάρχει ολόκληρο οικοσύστημα εδώ», μου λέει εκείνος σαν να είχαμε ήδη ανοίξει συζήτηση. «Χιτωνοφόρα, πεταλίδες, βαλανόστρακα. Ακόμα και α-νε-μώ-νες». Τα δόντια του φαίνονται έντονα λευκά σε αντίθεση με το μαυρισμένο πρόσωπό του. «Πρέπει να συγκεντρωθώ για να καταφέρω να το πω αυτό», λέει.

Το γέλιο μου ακούγεται τρανταχτό πριν προλάβω να το συγκρατήσω. Πολύ δυνατό. Πολύ πρόθυμο. *Σκάσε, Ασριντ.*

Ο τύπος προσγειώνεται στην άμμο με ένα σάλτο. Έχει ανοιχτές ξανθές κατσαρές τρίχες γύρω από τους αστραγάλους του, εκεί που τελειώνει η στολή του, όμως δεν συνεχίζουν χαμηλά στα πόδια του, που είναι λεία και μπρούντζινα από τον ήλιο, με δάχτυλα σε ίση απόσταση μεταξύ τους.

«Από δω είσαι;» ρωτάει.

Διστάζω. «Όχι ακριβώς – δηλαδή, ναι, μάλλον. Προς το παρόν τουλάχιστον».

Περπατάμε προς τη θάλασσα, τσαλαβουτώντας στις ρηχές λιμνούλες που έχει αφήσει πίσω της η άμπωτη. «Αυτή την περίοδο, και μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, δεν δουλεύω», λέει εκείνος.

«Ούτε εγώ. Φροντίζω τη μαμά μου». Ένας γλάρος πετάει

κρώζοντας πάνω από τα κεφάλια μας – ο ήχος είναι σκληρός και κοροϊδευτικός. «Νομίζω ότι μάλλον έχει... κατάθλιψη».

Οι ενοχές με ζώνουν σαν φίδια. Δεν μπορώ να του πω την αλήθεια. Ένας άνθρωπος σαν αυτόν – τόσο υγιής, τόσο τέλειος– θα έφευγε τρέχοντας. Και δεν το θέλω αυτό. Όχι ακόμα.

Φτάνουμε στην άκρη του νερού.

«Λοιπόν», λέει. «Αν θες να πιούμε έναν καφέ κάποια στιγμή...»

«Ναι, σίγουρα». Είναι απλώς ο τρόπος του να δώσει τέλος στη συζήτηση. Αν το εννοούσε, θα πρότεινε κάποια ώρα. Κάποιο μέρος.

Γυρίζει από την άλλη και μπαίνει στο νερό με μεγάλους διασκελισμούς. Δεν ξέρω αν νιώθω απογοητευμένη ή ανακουφισμένη. Μάλλον ανακουφισμένη. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι είναι τα μπερδέματα μιας καινούριας σχέσης.

«Στις έντεκα αύριο είναι καλά;» φωνάζει πάνω από τον ώμο του. «Στην Παράγκα του Ψαρά στην οδό Φλίνστεντ;»

Μόλις και μετά βίας συγκρατώ ένα νευρικό γέλιο. Νιώθω ναυτία. «Εντάξει, τα λέμε τότε».

Τον παρατηρώ καθώς βουτάει στα κρύα νερά και αρχίζει να κολυμπάει. Είναι αξιοθαύμαστο πόση απόσταση έχει ήδη καλύψει, ο σταθερός ρυθμός από τις απλωτές του. Θέλει πολύ κουράγιο για να πας προς τον ορίζοντα. Παραλίγο να πνιγώ κάποτε επιχειρώντας το. Βρέθηκα σε ένα ισχυρό ρεύμα. Κλείνω δυνατά τα μάτια και σφίγγω τις γροθιές μου προσπαθώντας να απομακρύνω την ανάμνηση του πανικού, την ξινή γεύση και το κάψιμο από το θαλασσινό νερό στη μύτη και στον λαιμό μου.

Και τότε συμβαίνει. Η ξεκάθαρη μυρωδιά από το

αφτερσέιβ του Σάιμον στα ρουθούνια μου. Όπως και χτες τη νύχτα. Ανοίγω απότομα τα μάτια, μα, μέχρι να καταγράψω τη σκηνή, η στιγμή έχει φύγει, την έχει πάρει το αεράκι. Γυρίζω το κεφάλι μου να κοιτάξω πίσω από τον ώμο μου, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου για αυτό που θα δει: το σπορ σακάκι, το ξεθωριασμένο τζιν, την οργή στα μάτια του. Αλλά, με εξαίρεση κάποιους πρωινούς τύπους εδώ κι εκεί που έχουν βγάλει βόλτα τα σκυλιά τους κι έναν που κάνει τζόκινγκ με ακουστικά στα αφτιά, δεν υπάρχει κανείς άλλος. Δεν υπάρχει κανείς που να μοιάζει έστω και λίγο με κάποιον που θα φορούσε Joint στις οκτώμισι το πρωί. Ή θα κάπνιζε μαριχουάνα.

Στρέφω ξανά το βλέμμα μου στη θάλασσα. Ο τύπος με τη στολή κατάδυσης μοιάζει να έχει εξαφανιστεί. Ίσως να τον φαντάστηκα κι αυτόν.

Γαμώτο. Χρειάζομαι ένα ποτό.

3

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΦΤΑΣΩ στους Ανώνυμους Αλκοολικούς είμαι ήδη στην τσίτα. Το μόνο που έχω κάνει όλη μέρα από το πρωί είναι να πίνω ατελείωτους καφέδες και να καπνίζω το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Επίσης, έχω κάνει έρευνα πάνω στα βαλανόστρακα. Απ' ό,τι φαίνεται, εκκρίνουν μια κολλώδη ουσία με την οποία προσκολλώνται σε σκληρές επιφάνειες και μένουν αμετακίνητα στη θέση τους. Μοιάζει πολύ με τον μηχανισμό θρόμβωσης του αίματος. Χρειάζομαι τέτοιες λεπτομέρειες για να απασχολώ το μυαλό μου. Για να γεμίζω τα κενά τα οποία καταλαμβάνουν με μανία οι κακές αναμνήσεις. Οτιδήποτε για να καταπνίξω την παρόρμησή μου να πιω.

Και τώρα είμαι εδώ, έχω σταυρώσει σφιχτά τα χέρια μου στο στήθος για να εμποδίσω την καρδιά μου να εκραγεί. Είναι η πρώτη συνάντηση στην οποία έρχομαι μετά την απεξάρτηση. Η μαμά εδώ και μέρες μου 'τρωγε τα αφτιά να έρθω.

Κάθομαι στην καρέκλα που είναι πλησιέστερα στην έξοδο και κάνω αυτό που συνήθιζα να κάνω στο μετρό. Ρίχνω κλεφτές ματιές στους συνεπιβάτες. Ίσα για να πάρω μια ιδέα. Μάλιστα, το αντιπροσωπευτικό δείγμα των ανθρώπων που έχουν συγκεντρωθεί στην εκκλησία της ενορίας του Φλίνστέντ αυτό το ψυχρό απόγευμα του Μαΐου μοιάζει εντυπωσιακά με

εκείνο σε ένα βαγόνι του υπόγειου σιδηροδρόμου του Λονδίνου. Απλώς θα ήθελα να μπορώ να κατέβω στην επόμενη στάση.

Μια οξυζεναρισμένη ξανθιά με κατεστραμμένο πρόσωπο μου χαμογελάει με νόημα. Οι θήκες στα μπροστίνα της δόντια είναι τόσο αρχαίες, που έχουν μαυρίσει ακριβώς κάτω από τα ούλα. Μοιάζει γύρω στα εξήντα, όμως ντύνεται σαν να είναι νεότερη, και ίσως όντως να είναι. Το ποτό σε γερνάει. Φοράει στενό μαύρο τζιν, γκριζο γιλέκο πάνω από ένα μαύρο τισέρτ και μια μακριά χαχόλικη ζακέτα που της φτάνει μέχρι τα μποτάκια. Κάθε φορά που αλλάζει θέση στην καρέκλα της μου έρχεται η στυφή μυρωδιά από τοιγάρο. Άραγε μυρίζω κι εγώ έτσι; Ω Θεέ μου, ελπίζω όχι.

«Πρώτη φορά έρχεσαι;» ακούω μια εκλεπτυσμένη φωνή πίσω μου. Ανήκει σε έναν άντρα με ακριβό κοστούμι στο χρώμα του γραφίτη και γυαλισμένα σκαρπίνια. Έχει τον αέρα σημαντικού ανθρώπου. Ίσως είναι δικηγόρος ή σύμβουλος επιχειρήσεων. Είναι μεγάλος εξισωτής ο εθισμός μας.

«Πρώτη φορά εδώ, ναι». Η φωνή μου είναι βραχνή από το πολύ τοιγάρο κι έχω ένα εκνευριστικό τικ στο αριστερό βλέφαρο.

Εκείνος κουνάει ευγενικά το κεφάλι και έχω την αίσθηση ότι προσπαθεί να συγκρατήσει την επόμενη ερώτηση. Χαίρομαι. Δεν έχω έρθει εδώ για ψιλοκουβεντούλα.

Κι άλλοι μπαίνουν μέσα και κάθονται στις καρέκλες. Μια ξερακιανή γυναίκα με γουρλωμένα μάτια και μακριά νευρικά δάχτυλα κάθεται στη θέση απέναντί μου. Τα μάτια της στριφογυρίζουν νευρικά μέσα στις κόγχες τους, σαν γαλάζιοι βόλοι. Κάποιες φορές στέκονται πάνω μου για λίγο κι ύστερα περιπλανιούνται στον χώρο προς άλλη κατεύθυνση. Κοιτάζω

επίμονα τα γόνατά μου. Όταν ξανασηκώνω το βλέμμα, την τσακώνω να με παρακολουθεί. Και δεν είναι η μόνη. Απ' ό,τι φαίνεται, είμαι η κύρια ατραξιόν της βραδιάς. Ένας σχετικά νεαρός άντρας με έντονη ακμή επίσης καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου.

Δεν αντέχεται αυτό το πράγμα. Θα μπορούσα να βγω από την αίθουσα και να είμαι σπίτι σε δέκα λεπτά. Μόνο που η μαμά θα ήξερε ότι δεν ήρθα στη συνάντηση και πρέπει να της αποδειξω ότι αυτή τη φορά θα τα καταφέρω. Ότι αυτή τη φορά θα κόψω το ποτό για πάντα. Είναι η τελευταία μου ευκαιρία – δεν μου έχει αφήσει κανένα άλλο περιθώριο.

Ένας πίνακας ανακοινώσεων με χρήσιμες πληροφορίες για τους Ανώνυμους Αλκοολικούς είναι στηριγμένος σε ένα τραπέζι στον τοίχο, το δίχως άλλο για να μπορεί να απομακρυνθεί άμεσα πριν μπουνε στην αίθουσα το πρωί οι μαμάδες με τα παιδάκια τους. Το βλέμμα μου πέφτει πάνω στη φροντισμένα εκτυπωμένη λίστα με τα Δώδεκα Βήματα – όχι ότι χρειάζεται να τα διαβάσω ξανά. Έπειτα από τρεις μήνες στην απεξάρτηση και τις καθημερινές συναντήσεις το πιθανότερο είναι ότι θα μπορούσα να τα απαριθμήσω απέξω. Το να τα εφαρμόσω όμως, βήμα βήμα, είναι άλλο πράγμα.

Μόνο το Πρώτο Βήμα μπορώ να σκεφτώ και να παραδεχτώ ότι τον περισσότερο καιρό είμαι ανίσχυρη μπροστά στο αλκοόλ, ότι η ζωή μου είναι εκτός ελέγχου. Όμως τα επόμενα δύο βήματα είναι τεράστιοι φραγμοί για μένα: να πιστέψω ότι μια δύναμη μεγαλύτερη από τον εαυτό μου μπορεί να με επαναφέρει στη λογική – και ακολουθεί το τελειωτικό χτύπημα: να εναποθέσω τη θέληση και τη ζωή μου στη φροντίδα του Θεού. Θέλω να πω ότι ξέρω πως λένε ότι δεν είναι απαραίτητο ο Θεός να είναι ένας γεράκος στον ουρανό, μπορεί να είναι

στιδήποτε σε κάνει να νιώθεις άνετα –το σύμπαν ή ακόμα και η δύναμη της ίδιας της ομάδας–, όμως είναι δύσκολο να πέσεις στα γόνατα και να προσευχηθείς για τη συλλογική συνείδηση μιας τυχαίας ομάδας από μεθύστακες.

Κλείνω τα μάτια μου. Η αίθουσα έχει τη χαρακτηριστική μυρωδιά των παλιών εκκλησιών: ταγκισμένος αέρας που θυμίζει μούχλα. Μου φέρνει στον νου μια ανάμνηση που νόμιζα ότι είχα ξεχάσει. Την αίθουσα του κατηχητικού. Να μου δείχνουν πώς να γράφω το κεφαλαίο «Θ» στη λέξη «Θεός» και να πιέζω με τέτοια μανία το μολύβι στο χαρτί, μέχρι που έσπασε η μύτη του. Ακόμα και τότε που ήμουν μικρό παιδί κάτι βαθιά μέσα μου αντιστεκόταν στην ιδέα μιας ανώτερης δύναμης.

Κάποιος στα δεξιά μου ξεροβήχει. Θυμίζει τύπο που παίζει το εκκλησιαστικό όργανο ή οργανώνει τις περιπολίες πολιτών στη γειτονιά. Βαρετός αλλά άξιος. Μοιάζει με τον καθηγητή που είχα στη φυσική, τον κύριο Λεκέ. Λεκέ Σπέρματος τον φωνάζαμε, τον κακόμοιρο μαλάκα.

«Καλησπέρα σε όλους», λέει. Η φωνή του είναι άχρωμη και άοσμη, όπως κι ο ίδιος. «Με λένε Ντέιβιντ και είμαι αλκοολικός».

Κι έτσι ξεκινάει.

Ο Ντέιβιντ είναι στη μέση του συνηθισμένου προλόγου όταν η πόρτα ανοίγει με δύναμη και μια γυναίκα που έχει αργήσει μπαίνει με φόρα. Είναι ψηλή, μεσήλικη, με μπεζ αδιάβροχο και χαμηλές κόκκινες γόβες. Τα ανακατεμένα μαλλιά της, καστανού χρώματος, της φτάνουν μέχρι τον ώμο.

«Συγγνώμη», λέει και το πρόσωπό της γίνεται τόσο κόκκινο όσο τα παπούτσια της. Το καλσόν στο χρώμα του δέρματος που φοράει έχει αρχίσει να ξεφτίζει στους αστραγάλους.

Της χαμογελάω δειλά. Φαίνεται τόσο ευάλωτη όπως στέκεται μπροστά σε όλους, που δεν γίνεται να μην παρατηρήσω το τρέμουλο στα χέρια της. Πάω στοίχημα ότι πίνει ακόμα. Την καημένη. Δίνει την εντύπωση ότι θα ήθελε να βρισκόταν οπουδήποτε αλλού παρά εδώ. Ξέρω ακριβώς πώς νιώθει.

Μετά τη συνάντηση ο κόσμος πίνει καφέ και πιάνει κουβέντα. Ορισμένοι αγκαλιάζονται. Η βαμμένη ξανθιά με το κάτωχρο δέρμα –τη λένε Ρόζι και είναι νηφάλια τα τελευταία οκτώ χρόνια, μια ιεροκήρυκας των Ανώνυμων Αλκοολικών– προσπαθεί να αγκαλιάσει τη γυναίκα με τα κόκκινα παπούτσια, που δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν θέλει να την αγκαλιάσουν. Έχω συναντήσει χαρακτήρες σαν τη Ρόζι παλιότερα. Να προσπαθούν να καλωσορίσουν τους καινούριους. Ω Θεέ μου, τώρα έρχεται καταπάνω μου. Αντί για αγκαλιά, τεινώ το χέρι μου και η γυναίκα με τα κόκκινα παπούτσια μου κάνει εκνευρισμένη μια γκριμάτσα πίσω από την πλάτη της Ρόζι. Δεν μπορώ να ανταποδώσω το βλέμμα χωρίς να το μυριστεί η Ρόζι, όμως εκείνη μπορεί να καταλάβει από τον τρόπο που την κοιτάζω ότι είμαστε στο ίδιο μήκος κύματος όσον αφορά τις ανεπιθύμητες αγκαλιές.

Όταν τελικά η Ρόζι υποχωρεί και πάει να κολλήσει σε κάποιον άλλο, ο άντρας με το κοστούμι μου κάνει μια χειρονομία κρατώντας ένα πλαστικό ποτήρι. Στέκεται δίπλα στον νεαρό με την ακμή, που τώρα με καρφώνει ξεδιάντροπα με το βλέμμα. Κουνάω το κεφάλι. Πρέπει να φύγω από δω μέσα. Τώρα. Αλλά, καθώς στρέφομαι προς την πόρτα, πέφτω πάνω στη γυναίκα με τα κόκκινα παπούτσια. Ζητάμε και οι δυο συγγνώμη την ίδια στιγμή.

«Εγώ φταίω», μου λέει εκείνη ταραγμένη. «Δεν έβλεπα πού πήγαινα».

Η φωνή της είναι απαλή και τρέμει κάπως, κι ενώ δεν έχω έρθει εδώ για να κάνω φίλους, νιώθω ότι πρέπει να την εμπυχώσω. Πρέπει να προσπαθείς να επικοινωνήσεις, να βοηθήσεις τους άλλους – έτσι υποτίθεται ότι λειτουργεί η έννοια της αλληλεγγύης εδώ. *Να είσαι ευγενική, Άστριντ. Να είσαι ευγενική.*

«Θα τα πούμε την άλλη εβδομάδα;» της λέω.

«Ίσως». Έχει βουρκώσει και τα μάτια της γυαλίζουν. Κατευθύνεται βιαστικά προς την πόρτα και βγαίνει σκοντάφτοντας στον διάδρομο, η έξοδός της είναι εξίσου ξαφνική και αδέξια με την είσοδό της.

Τη φαντάζομαι να τρέχει σε όλη τη διαδρομή μέχρι το σπίτι της, έπειτα να ανοίγει ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί και να το πίνει μονορούφι. Να ανοίγει ακόμα ένα. Αποδιώχνω αμέσως τη σκέψη πριν μου γίνει εμμονή.

Ο αέρας φυσάει μανιασμένα από την άκρη της οδού Φλίνστεντ που καταλήγει στη θάλασσα. Κρατάω σφιχτά το παλτό μου στο στήθος μου και προχωράω κόντρα στον άνεμο με το κεφάλι προς τα κάτω. Η μυρωδιά της μούχλας που έχω στα ρουθούνια μου εξαφανίζεται αμέσως.

Ο δρόμος είναι έρημος. Εκτός τουριστικής σεζόν στο Φλίνστεντ επικρατεί νέκρα μετά τις εννιά το βράδυ. Για την ακρίβεια, η αλήθεια είναι ότι επικρατεί νέκρα μετά τις οκτώ. Όταν περνάω από το δρομάκι που οδηγεί στη γειτονιά με τις ακριβές μπουτίκ, εκείνες που προτιμούν οι τουρίστες, στέκομαι και κοιτάζω μέσα στις σκιές. Ακριβώς σε αυτό το σημείο είδα τον Σάιμον χτες τη νύχτα. Στο φως της μέρας φαίνεται γοητευτικό, με τους τοίχους βαμμένους σε χρώμα

κοραλλί και αυτή την υπόνοια μιας αυλής στο βάθος, τα μεταλλικά τραπέζια και τις καρέκλες του μπιστρό, τα καλάθια που κρέμονται από ψηλά. Τώρα όμως θυμίζει μέρος όπου θα μπορούσαν να στραγγαλίσουν ένα κορίτσι.

Πηγαίνω κατευθείαν εκεί και κάθομαι σε μια από τις καρέκλες, νιώθω το ψυχρό μέταλλο να καίει το πίσω μέρος των μηρών μου. Είναι θέμα περηφάνιας. Πρέπει να αποδείξω στον εαυτό μου ότι δεν φοβάμαι. Ότι ούτε για μια στιγμή δεν πίστεψα ότι ήταν στ' αλήθεια εκείνος.

Κάποτε θα έλεγα ότι δεν είναι τόσο εμπαθής, ώστε να επιστρέψει. Άλλα αυτό ίσχυε τότε.

ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΠΙΑ πόσες φορές την έχω σκοτώσει. Και με πόσους τρόπους.

Χτες φαντάστηκα το εξής: Στεκόμασταν στην αποβάθρα στις Θίνες του Μίσντεν και την έσπρωξα. Φορούσε εκείνα τα απαράδεκτα Doc Martens τα οποία τρίζουν όταν περπατάει, που μαζί με το μεγάλο βαρύ παλτό της την τραβούσαν στον βυθό και αγωνιζόταν να επιπλεύσει. Εγώ στεκόμουν και την κοιτούσα να χτυπιέται, περιμένοντας να βυθιστεί. Τα κοτσιδάκια της είχαν απλωθεί στο νερό σαν μακριά δάχτυλα καμωμένα από φύκια.

Το τελευταίο πράγμα που είδα ήταν εκείνες οι μικρές γαλάζιες χάντρες στις άκρες, να χοροπηδούν στην επιφάνεια του νερού σαν φελλοί ψαρέματος.

Ήταν πολύ εύκολο όμως. Πολύ καθαρό. Προτιμώ να υπάρξει κι αίμα.

4

ΠΕΡΝΑΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑ ΤΟΥ ΨΑΡΑ σχεδόν κάθε μέρα από τότε που ήρθα, όμως σήμερα είναι η πρώτη φορά που μπαίνω μέσα. Αμέσως βλέπω τι έχανα τόσο καιρό. Παλιές σανίδες που τρίζουν και παράταιρες καρέκλες και τραπέζια. Έχουν τη γοητεία μιας άλλης εποχής, αλλά μόνο και μόνο επειδή βρίσκονται εδώ πολλά χρόνια. Δεν τις έχουν φέρει ειδικά από αντικερί, ούτε τις έχουν συντηρήσει με ειδική πατίνα αφού τις έτριψαν με γυαλόχαρτο. Και το πιο εντυπωσιακό είναι ότι σερβίρουν μόνο καφέ (στιγμιαίο ή φίλτρου, μακιάτο και ριστρέτο δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα), τσάι, Fanta ή Coca Cola. Μαζί με σάντουιτς με αβγό και μπέικον. Και ψημένα σταφιδόψωμα.

Εμπνευσμένη επιλογή. Μούρλια.

Τα μπράτσα του μπαρίστα είναι σαν του Βρούτου, του άσπονδου εχθρού του Ποπάι. Το πειραχτήρι μέσα μου θέλει να ζητήσει λάτε με αποβουτυρωμένο γάλα, μόνο και μόνο για να δω την έκφρασή του, όμως τελικά παραγγέλνω καφέ φίλτρου χωρίς γάλα και τον παίρνω στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο. Έχω ήδη αργήσει δέκα λεπτά κι εκείνος δεν είναι εδώ, πράγμα που σημαίνει ότι είτε δεν θα έρθει καθόλου είτε δεν ήθελε να περιμένει. Ούτε το όνομά του δεν

ξέρω. Παρά τη φλυαρία του χτες στην παραλία, ξέχασε να μου συστηθεί.

Σχηματίζω έναν κύκλο με το δάχτυλο στο νοτιομένο τζάμι και παρατηρώ τους κατοίκους του Φλίνστεντ να κάνουν τις καθημερινές τους δουλειές. Βγαίνουν από μαγαζιά με εφημερίδες κάτω απ' τη μασχάλη τους, χαιρετούν κάποιον στην απέναντι μεριά του δρόμου ή κουνούν το κεφάλι καλημερίζοντας τον έναν μετά τον άλλο.

Μερικές φορές αυτή η εικόνα μου θυμίζει την ταινία *Ζωντανή Μετάδοση: The Truman Show* και το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να βρω τα όρια του σκηνικού και να περάσω μέσα από τη χάρτινη σκηνή για να βρεθώ στον πραγματικό κόσμο στην άλλη πλευρά. Τον μπερδεμένο, χαοτικό κόσμο του θορύβου, του πόνου και των αγνώστων με τα βλοσυρά πρόσωπα που σε κοιτάζουν διαπεραστικά.

Και τότε βλέπω εκείνη, την τύπισσα με τις αγκαλιές στους Ανώνυμους Αλκοολικούς, τη Ρόζι, ή όπως τη λένε, εν πάση περιπτώσει. Φοράει πάλι μια από εκείνες τις μακριές πλεκτές ζακέτες, μόνο που αυτή είναι μαύρη, και βγαίνει από το μαγαζί της Oxfam* σέρνοντας ένα περιστρεφόμενο σταντ για κάρτες. Το ανεβάζει με δυσκολία από το σκαλί και το τοποθετεί μπροστά από τη βιτρίνα. Ύστερα γυρίζει το κεφάλι της και κοιτάζει κατευθείαν προς το μέρος μου, σαν να διαισθάνθηκε ότι την παρατηρώ από μακριά. Για μια στιγμή νομίζω ότι θα με χαιρετήσει, όμως εκείνη κάνει μεταβολή και ξαναμπαίνει στο μαγαζί.

Οι ώμοι μου χαλαρώνουν. Δεν υπάρχει περίπτωση να με

* Μη κυβερνητική οργάνωση που στοχεύει στην αντιμετώπιση της παγκόσμιας πείνας. Ένας από τους τρόπους εξασφάλισης πόρων που διαθέτει είναι η πώληση ρούχων από δεύτερο χέρι. (Σ.τ.Μ.)

αναγνώρισε από τόσο μεγάλη απόσταση, αλλά, ακόμα κι αν με είδε, ένας άγραφος νόμος στους Ανώνυμους Αλκοολικούς είναι να μη δείχνουμε ότι αναγνωρίζουμε ο ένας τον άλλο σε δημόσιο χώρο, ειδικά σε μια μικρή πόλη όπως αυτή.

Ένα κορίτσι με φουσκωτό μπουφάν βγαίνει από το κατάστημα με τις εφημερίδες. Έχει πέσει με τα μούτρα σε μια τεράστια σοκολάτα και τη δαγκώνει με μανία σαν να είναι φυσιολογικού μεγέθους. Το στόμα μου γεμίζει σάλια. Αν ο τύπος με τη στολή κατάδυσης δεν εμφανιστεί σύντομα, θα πάω να αγοράσω κι εγώ σοκολάτα.

Την παρατηρώ καθώς στέκεται μπροστά στο σταντ με τις κάρτες και το περιστρέφει βαριεστημένα. Κάτι πάνω της μου φαίνεται οικείο, αλλά, πριν προλάβω να καταλάβω τι, έχει ήδη εξαφανιστεί μέσα στο μαγαζί της φιλανθρωπικής οργάνωσης.

Αποστρέφω το βλέμμα και προσηλώνομαι στον καφέ μου. Γιατί εξακολουθώ να βρίσκομαι εδώ περιμένοντας έναν φανατικό της σωματικής άσκησης; Μπορώ απλώς να τελειώσω τον καφέ μου και να φύγω.

Μια πόρτα στο βάθος του μαγαζιού με τη λέξη «Τουαλέτα» γραμμένη σε ένα κομμάτι χαρτόνι κρεμασμένο από το πόμολο ανοίγει τρίζοντας δυνατά και εμφανίζεται ο τύπος. Για κάποιον ηλίθιο λόγο δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορούσε να φοράει κάτι άλλο πέρα από στολή κατάδυσης, όμως, φυσικά, είναι κανονικά ντυμένος. Φοράει ένα ξεθωριασμένο τζιν παντελόνι και μια ανοιχτή πράσινη μπλουζα πόλο. Τα μαλλιά του είναι ξανθά και ατημέλητα. Είναι ακόμα πιο όμορφος από όσο τον θυμάμαι.

«Α, ήρθες», λέει χαμογελώντας.

Για μια στιγμή, η οποία μου προκαλεί αμηχανία, έχω την

αίσθηση ότι πάει να με φιλήσει, αλλά το τελευταίο δευτερόλεπτο μου τείνει το χέρι του.

«Παρεμπιπτόντως, είμαι ο Τζος».

«Άστριντ».

«Τέλεια». Δείχνει με το κεφάλι του τον καφέ μου. «Να σου πάρω κάτι να φας μαζί με τον καφέ;»

Άνετα θα σαβούρωνα ένα σάντουιτς με αβγό και μπέικον, όμως βλέπω νοερά τον κρόκο να στάζει από το πιγούνι μου. Δεν είναι και η καλύτερη εικόνα για πρώτο ραντεβού. Αν πρόκειται για ραντεβού, δηλαδή. Εδώ και καιρό έχω ξεχάσει τι θα πει ραντεβού. Για την ακρίβεια, δεν είμαι σίγουρη ότι ήξερα και ποτέ. Η τακτική μου είναι να πέφτω σουρωμένη στο κρεβάτι με αγνώστους.

«Λες να πάρω ένα ζεστό σταφιδόψωμο;» Χριστέ μου, το είπα στ' αλήθεια αυτό; Μόνο καμιά θείτσα θα παράγγελνε κάτι τέτοιο.

«Ζεστό σταφιδόψωμο, έφτασε», λέει και πηγαίνει χαλαρά μέχρι τον πάγκο, βάζοντας το χέρι στην κωλότσεπη για να βγάλει λεφτά.

«Ένα ζεστό σταφιδόψωμο, ένα σάντουιτς με αβγό και μπέικον κι ένα φλιτζάνι τσάι, παρακαλώ, Μπομπ», λέει.

Ο Μπομπ κουνάει το κεφάλι και καταπιάνεται αμέσως με την παραγγελία. Παρατηρώ το πίσω μέρος του κεφαλιού του Τζος –τα μαλλιά του κατσαρώνουν πάνω από τον γιακά–, όταν ένα ξαφνικό ρίγος με διαπερνάει ολόκληρη. Δεν χρειάζεται να κοιτάξω έξω από το παράθυρο για να καταλάβω ότι κάποιος με παρακολουθεί, και ενστικτωδώς ξέρω ότι αυτή τη φορά δεν είναι η Ρόζι.

Ο Τζος τραβάει την καρέκλα που βρίσκεται μπροστά μου, η οποία τρίζει καθώς σέρνεται στο πάτωμα. «Είσαι εντάξει;»

Στρέφομαι απότομα δεξιά. Δεν βλέπω κανέναν. Φυσικά και δεν βλέπω κανέναν. *Σύνελθε, Άστριντ. Δεν είναι εκείνος.*
«Ναι. Ναι. Μια χαρά».

Ο Τζος κοιτάζει συνοφρυωμένος έξω από το παράθυρο. Έπειτα στρέφει την προσοχή του πάλι σ' εμένα.

«Λοιπόν, πόσο καιρό θα μείνεις με τη μητέρα σου;»

«Μέχρι να γίνει καλά, υποθέτω». Τα μάγουλά μου αρχίζουν να κοκκινίζουν, έστω και ανεπαίσθητα.

«Και με τι ασχολείσαι;» με ρωτάει. «Επαγγελματικά, εννοώ».

Το μυαλό μου παίρνει αμέτρητες στροφές. *Πάρε ανάσα.*

Ο Τζος κάνει μια γκριμάτσα. «Συγγνώμη. Είναι πραγματικά εκνευριστική ερώτηση. Ακούγομαι σαν μαλάκας σε επίσημο δείπνο».

Του χαμογελάω. «Έχω σπουδάσει σκηνογραφία. Είμαι ελεύθερη επαγγελματίας».

Αυτό που δεν του λέω είναι ότι έχουν περάσει πάνω από επτά χρόνια από την τελευταία μου δουλειά που είχε έστω μια κάποια σχέση με σκηνογραφία. Μου είχε βγει το όνομα ότι πήγαινα στη δουλειά αργά, ακόμα μεθυσμένη από την προηγούμενη νύχτα. Ένας κινούμενος κίνδυνος για την υγεία και την ασφάλεια. Μια άχρηστη μπεκρού. Έκτοτε ακολούθησαν διάφορες κακοπληρωμένες δουλειές και συμβόλαια χωρίς ρήτρα ωραρίου. Βαρετές δουλειές γραφείου, πωλήτρια σε σούπερ μάρκετ, τέτοια πράγματα. Τον τελευταίο χρόνο δεν έχω δουλέψει καθόλου.

Πίνω μια μεγάλη γουλιά καφέ που μου καίει τον ουρανίσκο. Ο Τζος φυσάει το τσάι του, όπως θα έπρεπε να είχα κάνει κι εγώ. «Εγώ δουλεύω στο πανεπιστήμιο», λέει. «Υπηρεσίες για φοιτητές. Τουλάχιστον αυτό θα κάνω από το τέλος

Αυγούστου. Απολύθηκα από την τελευταία μου δουλειά όταν καταργήθηκε η θέση».

«Λυπάμαι που το ακούω».

«Μη λυπάσαι. Δεν μου άρεσε καθόλου. Τέλος πάντων, όλα πήγαν μια χαρά. Ο πατέρας μου αγόρασε ένα μεγάλο παλιό σπίτι με θέα στους βάλτους. Έτσι, θα μείνω εδώ το υπόλοιπο καλοκαίρι για να τον βοηθήσω στην ανακαίνιση».

Τώρα με κοιτάζει κατάματα. «Λοιπόν, πώς και σκέφτηκες να ασχοληθείς με τη σκηνογραφία;»

Αυτή την απάντηση δεν χρειάζεται να τη σκεφτώ. «Μου αρέσει να ζωγραφίζω σε μεγάλη κλίμακα», του λέω. «Να σκαρφαλώνω σε σκαλωσιές και να μετατρέπω έναν άδειο καμβά σε δάσος. Ή σε ωκεανό ή σε έναν πολύβουο δρόμο. Να ανακατεύω τα χρώματα και τις υφές, να πιτσιλάω τον καμβά με χρώμα και να πασαλείβω τα χέρια και τα ρούχα μου. Με κάνει να νιώθω σαν να είμαι κομμάτι του πίνακα, σαν να είμαι πραγματικά μέσα του... Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Δεν έχω μιλήσει για τίποτε από όλα αυτά εδώ και χρόνια, ούτε καν τα έχω σκεφτεί, για να πω την αλήθεια. Όμως τώρα που το κάνω μου έρχονται όλα στο μυαλό. Το πάθος που ένιωθα πριν πάνε όλα κατά διαόλου. Ίσως, αν δεν είχα πέσει με τα μούτρα στην αυτοκαταστροφή, να όδευα προς την αναγνώριση ως σκηνογράφος, ή τουλάχιστον να είχα σταθερή δουλειά σε καλές εταιρείες θεατρικών παραγωγών.

Ο Τζος κουνάει το κεφάλι και μου χαμογελάει.

«Ανεβάζει και την αδρεναλίνη. Ειδικά όταν εργάζεσαι σε μεγάλο ύψος. Πρέπει να ξέρεις ακριβώς τι κάνεις. Και είναι πραγματικά μοναδικό να δουλεύεις αργά τη νύχτα στο θέατρο. Η ατμόσφαιρα. Απόκοσμη και σκοτεινή. Οι ήχοι

ακούγονται περίεργα στην άδεια αίθουσα. Πάντα υπάρχει κάπου μια σπασμένη λάμπα που τρεμοπαίζει στο σκοτάδι».

Σταματάω να μιλάω. Θα με έχει περάσει για τρελή έτσι που παραληρώ.

Γέρνει πίσω στην καρέκλα του. «Δεν νομίζω ότι έχω γνωρίσει ποτέ άλλο άνθρωπο τόσο ερωτευμένο με τη δουλειά του», λέει. «Το πρόσωπό σου αλλάζει τελείως όταν μιλάς για αυτά».

Σκύβω το κεφάλι αμήχανα.

«Μάλιστα», συνεχίζει, «μπορεί να σου ζητήσω τα φώτα σου, αν δεν σε πειράζει».

Τον κοιτάζω με περιέργεια.

«Υπάρχει ένα παράξενο δωματάκι στη μέση του σπιτιού του πατέρα μου που δεν έχει σχεδόν καθόλου φως. Έχει σκεφτεί να το γκρεμίσει και να το ενώσει με τα διπλανά δωμάτια, όμως από την άλλη έχει κάτι που του αρέσει. Καταλαβαίνω τι εννοεί. Είναι σαν μυστική κάμαρα».

Σταματάει για λίγο να μιλάει όσο ο Μπομπ φέρνει το σά-ντουιτς και το σταφιδόψωμο. Παραμερίζουμε τα φλιτζάνια μας για να κάνουμε χώρο στο τραπέζι.

«Του έχει καρφωθεί η ιδέα να ζητήσει από κάποιον να του ζωγραφίσει ένα παράθυρο σε έναν από τους τοίχους. Ένα παράθυρο που να μοιάζει αληθινό, με θέα προς έναν όμορφο κήπο, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Ένα trompe l'œil».

«Τι πράγμα;»

«Ένα trompe l'œil. Είναι γαλλικό, σημαίνει “οφθαλμαπάτη”. Ένας πίνακας που τον βλέπεις σαν τρισδιάστατη κατασκευή. Έχει να κάνει με τον ψευδαισθητισμό και την παραμορφωτική προοπτική».

«Βλέπεις;» λέει ο Τζος. «Ξέρεις από αυτά. Δεν περνάς

να ρίξεις μια ματιά, να δεις τι θα σκεφτείς;» Μου κλείνει το μάτι. Είναι μια απλή, καθημερινή κίνηση του ματιού, κι όμως νιώθω ένα περίεργο φτερούγισμα στο στέρνο μου. Και ανάμεσα στα πόδια μου. Στρέφω το βλέμμα μου έξω από το παράθυρο.

«Καλά, δεν χρειάζεται να το κάνεις αν είσαι πολύ απασχολημένη, αλλά θα είναι καλό να μας διαφωτίσεις. Και ο μπαμπάς είναι μια χαρά άτομο. Θα τον συμπαθήσεις». Κοκκινίζει. Αυτός ο δίμετρος Άδωνης κοκκινίζει στ' αλήθεια. «Και θα χαρώ πολύ που θα σε ξαναδώ».

Σκουπίζω τις παλάμες μου στο τζιν μου κάτω από το τραπέζι. Παράξενη κατάσταση. Γνωρίζω τον τύπο λιγότερο από πέντε λεπτά και ήδη θέλει να συναντήσω τον πατέρα του. Ήμουν με τον Σάιμον τρία χρόνια σχεδόν και δεν συνάντησα ποτέ ούτε έναν από τους συγγενείς του. Είχε κόψει επαφές μαζί τους. Όχι ότι είναι να απορείς, βέβαια, αν λάβουμε υπόψη τις συνθήκες. Πολύ αμφιβάλλω αν θα μιλούσαμε ακόμα με τη μαμά αν δεν είχα συμφωνήσει να πάω για απεξάρτηση.

«Εντάξει, λοιπόν». Τα λόγια βγαίνουν από το στόμα μου πριν προλάβω να αλλάξω γνώμη.